

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: Kž-rz 6/2021-11

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Vrhovni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca Vrhovnog suda Ileana Vinja kao predsjednice vijeća, Ranka Marijana, Melite Božičević Grbić, Vesne Vrbetić i Žarka Dundovića kao članova vijeća, uz sudjelovanje više sudske savjetnice – specijalistice Marijane Kutnjak Čalete kao zapisničarke, u kaznenom predmetu protiv opt. M. V., zbog krivičnog djela iz čl. 120. st. 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske („Narodne novine“, broj 53/91., 39/92., 91/92, 31/93, 35/93., 108/95, 16/96. i 28/96., dalje: OKZRH), odlučujući o žalbama državnog odvjetnika i optuženika podnesenoj protiv presude Županijskog suda u Zagrebu od 4. prosinca 2020. broj K-Rz-5/2013-193, u sjednici održanoj 2. prosinca 2021., u prisutnosti u javnom dijelu branitelja optuženika, odvjetnika D. R.,

presudio je:

Odbijaju se žalbe državnog odvjetnika i opt. M. V. kao neosnovane te se potvrđuje prvostupanjska presuda.

Obrazloženje

1. Pobijanom presudom opt. M. V. proglašen je krivim da je počinio krivično djelo protiv vrijednosti zaštićenih međunarodnim pravom, ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZRH i na temelju te zakonske odredbe osuđen na kaznu zatvora u trajanju sedam godina, u koju mu je na temelju čl. 45. st. 1. OKZRH uračunato vrijeme lišenja slobode od 19. veljače 2010. do 24. srpnja 2011. Na temelju čl. 148. st. 1. Zakona o kaznenom postupku („Narodne novine“ broj 152/08., 76/09., 80/11., 91/12. – odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 143/12., 56/13., 145/13., 152/14., 70/17. i 126/19. - dalje: ZKP/08.) optuženiku je naloženo naknaditi troškove kaznenog postupka iz čl. 145. st. 2. toč. 6 ZKP/08. na ime paušala u iznosu 4.000,00 kuna, u roku 15 (petnaest) dana od dana pravomoćnosti presude, kao i troškove branitelja po službenoj dužnosti, o čemu će sud donijeti posebno rješenje, dok je u preostalom dijelu optuženik oslobođen obveze plaćanja troškova postupka.

2. Protiv ove presude žalbu je podnio državni odvjetnik, zbog odluke o kazni, s prijedlogom da se pobijana presuda preinači u odluci o kazni.

3. Žalbu je podnio i opt. M. V. putem branitelja D. R., odvjetnika iz S., zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, povrede kaznenog zakona "što uključuje i pogrešnu primjenu međunarodnog prava", pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja te odluke o kazni, s prijedlogom da se pobijana presuda preinači na način da se optuženik oslobodi optužbe podredno da se pobijana presuda ukine i predmet uputi prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje i odluku. Zatražena je i obavijest o sjednici drugostupanjskog vijeća.

4. Odgovor na žalbu državnog odvjetnika podnio je opt. M. V. putem svog branitelja D. R., odvjetnika iz S., s prijedlogom da se žalba državnog odvjetnika odbije kao neosnovana.

5. Prije održavanja sjednice vijeća, spis je, na temelju čl. 474. st. 1. ZKP/08., dostavljen Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske.

6. Na temelju čl. 475. ZKP/08. o sjednici drugostupanjskog vijeća izvješteni su optuženik i njegov branitelj jer su to zahtijevali, te državni odvjetnik Republike Hrvatske. Sjednici je prisustvovao branitelj optuženika, odvjetnik D. R., a opt. M. V. je, u međuvremenu, podnio izjavu iz koje je razvidno da ne želi prisustvovati sjednici, dok uredno pozvani zamjenik Glavne državne odvjetnice Republike Hrvatske nije pristupio, pa je u skladu s čl. 475. st. 4. ZKP/08. sjednica održana u njihovoj odsutnosti.

7. Žalba su neosnovane.

8. Suglasno ranijem ukidnom rješenju Vrhovnog suda Republike Hrvatske, kao drugostupanjskog suda, prvostupanjski sud je u ponovljenom postupku utvrdio, na temelju dostavljene odluke Visokog kaznenog suda u Trabzonu od 24. svibnja 2018. broj 2018/272., da je Odlukom o izručenju Vijeća ministara Republike Hrvatske od 19. listopada 2009. broj 2009/15576. opt. M. V. izručen u Republiku Hrvatsku zbog dva kaznena djela i to ubojstva iz čl. 90. KZ/97. te ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZRH-a, a čime je pribavljeno odobrenje nadležnog tijela Republike Turske za vođenje ovog kaznenog postupka protiv optuženika.

9. Nije u pravu optuženik kada tvrdi da je ostvarena bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz čl. 468. st. 1. toč. 11. ZKP/08. Nasuprot, paušalnoj, tvrdnji žalitelja, sud prvog stupnja je, u pogledu odlučnih činjenica, označio jasne razloge na kojima se zasniva izreka presude. U pobijanoj presudi nema proturječnosti između njene izreke i obrazloženja, niti su izneseni razlozi međusobno proturječni. Isto tako, sud je označio dokaze na temelju kojih proizlazi zaključak da je optuženik počinio krivično djelo kako je to navedeno u izreci pobijane presude, a potom je obrazložio na osnovu kojih odlučnih činjenica je to zaključio.

9.1. Nezadovoljstvo žalitelja iznesenim razlozima ne opravdava istaknutu bitnu povredu odredaba kaznenog postupka.

10. Suprotno žalbenim navodima, nije ostvarena niti bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz čl. 468. st. 2. ZKP/08. na koju sadržajno upire optuženik. Žalitelj neosnovano tvrdi da je prvostupanjski sud zauzeo „dvostruki stav prema istom dokazu“, čime je počinjena povreda prava na pravično suđenje te povreda načela „in dubio pro reo“. Nema dvojbe da su tijekom postupka bile ispunjene sve opće pretpostavke načela pravičnosti. Ostvareno je naime pravo stranaka da budu nazočne radnjama u postupku i saslušane prije donošenja odluke, te pravo stranke da u postupku poduzima sve radnje koje može poduzimati njen protivnik. Ostvarene su i pretpostavke vezane za kvalitetu sudske odluke, jer je odluka temeljena na zakonitim dokazima valjano obrazložena. Međutim, to što sud u odnosu na pojedina utvrđenja ne prihvaća ocjenu dokaza kako to sugerira optuženik, ne znači povredu načela „in dubio pro reo“, niti je zato sud zauzeo „dvostruki stav prema istom dokazu“, već se radi o žalbenoj tvrdnji usmjerenoj na pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje, o čemu će kasnije biti više riječi.

11. Nije u pravu opt. M. V. kada tvrdi da u konkretnom slučaju nisu primjenjive odredbe čl. 32. i 147. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. ("Narodne novine" – Međunarodni ugovori broj 5/94. – dalje: Konvencija) te čl. 75. st. 2. toč.a (i) Dopunskog protokola uz Ženevske konvencije od 12. kolovoza 1949. godine o zaštiti žrtava međunarodnih oružanih sukoba (Protokol I), jer da oštećenik koji je usmrćen na „ničijoj zemlji“ nije imao status zaštićene osobe, a nije bio ni "pod vlašću jedne od strana u sukobu", čime upire na ostvarenje povrede kaznenog zakona.

11.1. Nasuprot tvrdnji žalitelja, ubojstvo civila tijekom međunarodnog oružanog sukoba, predstavlja postupanje kojim se krše pravila međunarodnog prava i predstavlja ratni zločin. Prema odredbi čl. 120. st. 1. OKZRH-a to krivično djelo čini ona osoba koja za vrijeme oružanog sukoba ili okupacije počini neku od radnji koja je navedena u zakonskom opisu djela. Sva bitna obilježja kaznenog djela, sadržanog u čl. 32. i 147. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949., te čl. 75. st. 2. toč.a (i) Dopunskog protokola uz Ženevske konvencije od 12. kolovoza 1949. godine o zaštiti žrtava međunarodnih oružanih sukoba (Protokol I), sadržana su i u citiranoj odredbi domaćeg kaznenog prava. Blanketna priroda se ogleda u tome što se odredbama međunarodnog prava tek preciziraju pojmovi, koji su kao obilježja djela već propisani u domaćem materijalnom pravu.

11.2. Žalitelj zanemaruje odredbu čl. 4. st. 1. Konvencije kojom se štite one osobe koje se, u slučaju sukoba ili okupacije, „... u bilo kojem trenutku i na bilo koji način ...“ nađu u vlasti stranke sukoba ili okupacijske sile čiji nisu državljani (zaštićene osobe). Navedenu odredbu treba promatrati u sklopu sadržaja i smisla Protokola I prema kojem je cilj da tijekom međunarodnih sukoba budu „u svim prilikama sve osobe zaštićene bez ikakve diskriminacije utemeljene na prirodi i uzroku oružanog sukoba“. Ta ideja vodilja razrađena je u odredbama čl. 75. Protokola I, na koji se poziva sud prvog stupnja, ali i odredbom čl. 1. st. 2., u kojoj je propisano da građanske osobe ostaju pod zaštitom i djelovanjem principa međunarodnog prava koji se temelje na zahtjevu čovječnosti i javne savjesti čak i u slučajevima koji nisu predviđeni tim Protokolom. Dakle, radi se o zaštiti svih civilnih osoba koje su „u vlasti protivne

strane“ bez obzira na njihovo državljanstvo, ako je ta vlast proizašla iz međunarodnog sukoba. S tim u vezi, žalitelj propušta voditi računa i o odredbi čl. 13. Konvencije koja je smještena u dijelu II Konvencije pod nazivom „Opća zaštita stanovništva od nekih posljedica rata“ kojim se štiti cjelokupno stanovništvo zemalja u sukobu, bez ikakvog nepovoljnog razlikovanja, a svrha tih odredbi je ublažiti patnje prouzročene ratom.

11.3. U konkretnom slučaju, u šumarku nedaleko sela, u izviđačkoj akciji je bilo pet naoružanih pripadnika Izviđačke patrole nelegalne oružane formacije Republike Srpske Krajine koji su, skriveni, osmatrali položaje pripadnika Zbora narodne garde i Hrvatske policije. Civil S. S. je slučajno naišao na njih kada je, sa sjekirom u ruci, išao vidjeti ima li drva za sječu.

11.4. Nenaoružan civil, bez pratnje i bilo kakve zaštite, nenadano se našao na nišanu petorice izviđača na području koje nije bilo pod kontrolom nadležnih organa Republike Hrvatske. Na taj se način, kao zaštićena osoba, našao u vlasti jedne strane sukoba.

11.5. Nadalje, čl. 50. st. 2. Protokola I jasno su definirane građanske osobe i civilno stanovništvo. S tim u vezi, čl. 50. st. 2. Protokola I propisuje da civilno stanovništvo (i građanske osobe) uživaju opću zaštitu od opasnosti koje proizlaze iz vojnih operacija. Provođenje izviđačke operacije u okviru nelegalnih srpskih oružanih formacija tijekom međunarodnog oružanog sukoba na području Republike Hrvatske se svakako može smatrati vojnom operacijom. Prema tome, promašeno se žalitelj poziva na odredbu čl. 51. st. 3. Protokola I, tvrdeći da je oštećenik (koji se uputio u šumu vidjeti ima li drva za sječu) izgubio takvu zaštitu jer je izravno sudjelovao u neprijateljstvima.

11.6. S tim u vezi, postupci koji su opt. M. V. stavljeni na teret, evidentno su protivni odredbama čl. 32. i čl. 147. Konvencije te protivno čl. 75. st. 2. toč. a i) Protokol I. Naime, odredbom čl. 32. Konvencije izričito je zabranjeno ubijanje zaštićenih osoba koje su u vlasti jedne od strana u sukobu. Jednako tako, čl. 147. Konvencije koji se nalazi u dijelu IV – Izvršavanje Konvencije koji se odnosi na obvezu strana ugovornice propiše ratne zločine kao kaznena djela iz čl. 146. te Konvencije, kao teške povrede, navodi i namjerno ubojstvo. Nadalje, čl. 75. Protokola I propisana su temeljna jamstva koja se odnose na zaštitu osoba koje su u vlasti stranke sukoba, time da je st. 2. toč. a (i) tog članka navedeno da se zabranjuje ubojstvo. Kada se povežu naprijed navedeni zaključci suda, onda je suprotno stanovištu žalbe, potpuno jasno zbog čega sud smatra da je oštećeni S. S. subjekt zaštite koja mu je kao civilu zajamčena citiranim odredbama IV. Konvencije i Protokolom I.

11.7. Nije u pravu optuženik ni kada tvrdi da je krivično djelo počinjeno na „ničijoj zemlji“, a da to potvrđuje zapisnik o uviđaju prema kojem je tijelo usmrćenog oštećenika pronađeno „iza prve linije fronte koje ne kontroliraju nadležni organi Republike Hrvatske“. Naime, pojam „ničije zemlje“ nije zakonski termin koji poznaje OKRZH, a niti ga poznaju međunarodne konvencije. Žalitelj uvodi vojnotehnički termin nastojeći time onemogućiti primjenu mjerodavnih odredbi, kako domaćeg, tako i međunarodnog prava u pitanju počinjenja ratnih zločina. Eventualni izostanak

efektivne kontrole nad nekim područjem bilo koje strane tijekom oružanog sukoba ili privremeni prestanak sukoba na nekom području, samo po sebi, ne čini to područje automatski „ničijom zemljom“ na čijem području se mogu činiti kaznena djela koja ne potpadaju pod definiciju ratnog zločina, a kako to pogrešno tvrdi žalitelj. S obzirom na utvrđeno vrijeme događaja u kolovozu 1993., a u kontekstu općepoznate činjenice da je Sabor Republike Hrvatske 8. listopada 1991. donio Odluku o raskidu svih državnopravnih veza Republike Hrvatske sa bivšom SFRJ, nikakve dvojbe nema da je mjesto počinjenja ovog krivičnog djela na području Republike Hrvatske (šuma pored S. G.) u vrijeme trajanja međunarodnog oružanog sukoba.

12. Iz sadržaja žalbe se može iščitati kako optuženik smatra da je ostvarena povreda kaznenog zakona i zato jer se presuda temelji na pogrešno utvrđenom činjeničnom stanju. To što smatra da u njegovim postupcima nema svih obilježja krivičnog djela za koje je proglašen krivim i pri tome pobija valjanost utvrđenog činjeničnog stanja, ne opravdava predmetni žalbeni osnov. Ovo stoga što se postojanje povrede kaznenog zakona prosuđuje prema činjeničnom stanju iz izreke presude, a ne onom koje bi sa motrišta žalitelja bilo ispravno. Kako su izrekom prvostupanjske presude označeni svi bitni elementi krivičnog djela za koje je optuženik osuđen, to u ovom slučaju ne postoji povreda kaznenog zakona.

13. Suprotno žalbenim navodima optuženika, činjenično stanje je potpuno i pravilno utvrđeno.

14. Zaključci suda prvog stupnja zasnovani na ocjeni vjerodostojnosti izvedenih dokaza, logični su i zakoniti, pa su uslijed toga i zaključci suda, o postojanju odlučnih činjenica, pravilno utemeljeni na izvedenim dokazima.

15. Da je upravo opt. M. V. počinitelj krivičnog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva proizlazi iz pisanih izvještaja sastavljenih putem M. J. i Z. B. „M.“ te iskaza svjedoka D. K.

15.1. Iz pisanih izvještaja razvidno je da su sastavljeni od članova Izviđačke patrole S. G. – G. P. koji su inkriminiranog dana osmatrali položaje pripadnika Zbora narodne garde i Policije Republike Hrvatske skriveni u šumarku kraj S. G. Ne samo da su oba izvještaja suglasna u pogledu pravca kretanja petorice izviđača SAO Krajine kao i pozicije s koje su vršili osmatranje, već su suglasni i u dijelu u kojem opisuju nailazak civila S. S. te osobu koju je pucala u njega. Tako se u izvještaju M. J. navodi „Ž.1 je otvorio vatru pet, šest metaka i civil je ubijen“, a u izvještaju Z. B. „Ž.1 je bio primoran da ga likvidira“, time da tijekom postupka nije bilo sporno da je nadimak opt. M. V. „Ž.“1. Okolnost što je sada svjedok Z. B. „M.“ prilikom zamolbenog ispitivanja 5. studenog 2020. naveo da se više ne sjeća imena jednog od „domaćih“ izviđača blizu njega kojem se zapetljao ruksak u žičanu ogradu i koji je potom pucao u civila, ne dovodi u sumnju vjerodostojnost izvještaja koji je neposredno nakon tog događaja sastavio upravo taj svjedok. Navedeno tim više što i sam optuženik u svojoj obrani potvrđuje da se zapetljao u žičanu ogradu, čime u tom dijelu potvrđuje dinamiku događaja opisanog u izvještajima. Osim toga, kako to proizlazi iz dopisa Hrvatskog memorijalno-dokumentacijskog centra Domovinskog rata od 3. srpnja 2019., navedeni izvještaji su kao arhivska građa preuzeti od strane Hrvatskog

državnog arhiva, koji ih je čuvao u arhivima Ministarstva ... Stoga je prvostupanjski sud pravilno utvrdio njihovu vjerodostojnost. S tim u vezi, nije odlučno nose li ti izvještaji službenu oznaku i jesu li urudžbirani. Svjedok D. K. je jasno iskazao da su se takvi izvještaji uobičajeno pisali nakon provedenog izviđanja, ali da se nisu ovjeravali pečatom, već bi ga izviđač samo pisano sastavio i potom potpisao, a tako se postupalo i onda kada je došlo do nekog incidenta.

15.2. Pravilno prvostupanjski sud navedena utvrđenja povezuje i sa iskazom svjedoka D. K., u dijelu u kojem je na raspravi 8. studenog 2010. naveo da misli da mu je Ž. M. „Ž.“², s kojim je on inače bio najdulje u postrojbi, prilikom povratka sa akcije izviđanja rekao da je V. pucao u neku osobu starije životne dobi i likvidirao je. Okolnost što je taj svjedok na raspravi 16. srpnja 2019., naveo da je pucao netko od „domaćih“ izviđača ne dovodi u sumnju vjerodostojnost njegovog ranijeg iskaza, tim više što je na daljnje pitanje iskazao da je moguće da mu je Ž. M. onda tako rekao jer je on bio vođa izviđača. Time taj svjedok nije izmijenio svoj iskaz, kako se to nastoji prikazati žalbom. Osim toga, svjedok D. K. je na raspravi 16. srpnja 2019. pojasnio da je opt. V. kasnije i sam vidio u mjestu H. K. gdje su oboje živjeli, a da se radi o „Ž.“¹ potvrdio mu je i D. M. Stoga nije od odlučnog značenja niti činjenica što se svjedok Ž. M. „prigodno“ ne sjeća ničeg u vezi inkriminiranog događaja, niti samog optuženika, a niti jedinice izviđača koju je tog dana predvodio.

16. Optuženik tvrdi da ga je inkriminiranog dana oštećenik htio napasti sjekirom i da je u njega pucao izviđač M. Č. „Š.“, ali da je oštećenik zatim krenuo unatrag, spotaknuo se i pao, nakon čega mu je „Š.“ prišao s njegove desne strane i pucao u njega odozgo prema dolje. Prvostupanjski sud je pravilno utvrdio kako prikaz događaja kako ga je iznio sam optuženik nije moguć.

16.1. S tim u vezi, pravilno je prvostupanjski sud ocijenio vjerodostojnim sudskomedicinsko vještačenje provedeno po vještaku dr. D. M., na koje nije bilo primjedbi. Vještak je utvrdio da je oštećenik zadobio šest prostrijelnih rana, pri čemu su tri bile u području prsnog koša, dvije u području trbuha i zdjelice, a jedna u području desne šake tj. kažiprsta desne ruke, koja je mogla nastati i od jednog projektila čija je izlazna strijela rana bila na desnoj strani trupa i to najvjerojatnije onog koji je prošao kroz zdjelicu oštećenika. Sve prostrijelne rane u cjelini zbog ozljeda brojnih organa predstavljaju tešku i po život opasnu ozljedu koja je dovela do smrtnog ishoda. Vještak je naveo da su se sve ulazne strijelne rane nalazile na lijevoj, više, bočnoj strani oštećenika, a da su strijelni kanali vodoravni. Time je vještak isključio mogućnost da bi počinitelj prišao oštećeniku s njegove desne strane kada on leži na leđima, i prema optuženikovo obrani, puca u njega. U slučaju pucanja odozgo prema dolje u oštećenika koji je u ležećem položaju i smjer strijelnih kanala bi morao onda i biti takav, a u konkretnom slučaju taj položaj je praktički vodoravan. Nisu niti usta cijevi oružja mogla biti s desne strane oštećenika već jedino s njegove lijeve strane jer se tamo nalaze sve ulazne strijelne rane. Jednako tako iskazivala je i vještakinja dr. V. P. Ona je dodala da je malo vjerojatno da bi oštećenik s obje ruke zamahivao sjekirom, jer da je desna ruka oštećenika morala biti uz prsni koš. To potvrđuje navedena ozljeda desne nadlaktice koja je posljedica sekundarnog djelovanja projektila, pa je oštećenik mogao eventualno zamahivati lijevom rukom, odnosno pomicati je. Pri tome je napomenula da se sjekirom uobičajeno zamahuje s

dvije ruke, što prema utvrđenju vještakinje u konkretnom slučaju nije bilo moguće. Također, vještakinja je suglasno navela da bi ulazne strijelne ozljede s lijeve strane trupa oštećenika mogle nastati onda kada se njegovo tijelo nalazi na podu položeno strogo desno bočno na desnom boku, s desnom rukom ispod tijela, što teoretski nije ostvarivo, kako to optuženik tvrdi.

17. Nasuprot žalbenim tvrdnjama, nije od odlučnog značaja činjenica niti to što su prema zapisniku o uviđaju pronađene samo tri čahure, dok ostale nisu, jer prema sudskomedicinskom vještačenju kao i zapisniku o obdukciji nesporno proizlazi da je oštećenik zadobio šest prostrijelnih rana, a jedna od njih može biti posljedica sekundarnog djelovanja projektila.

18. Stoga je pravilno utvrđenje prvostupanjskog suda kako je optuženik postupajući protivno pravilima međunarodnog prava ubio civila tijekom oružanog sukoba i ostvario sva obilježja krivičnog djela ratnog zločina, kako je to i navedeno u izreci pobijane presude.

19. Postupci optuženika su, pravilno, kvalificirani ratnim zločinom protiv civilnog stanovništva. Ovakva kvalifikacija je suglasna zakonskoj normi koja je bila na snazi u vrijeme počinjenja zločina, međunarodnim kaznenopravnim normama i praksi međunarodnih kaznenih sudova.

20. Za svoja utvrđenja prvostupanjski sud je dao valjano i logično obrazloženje, koje prihvaća i Vrhovni sud Republike Hrvatske, kao drugostupanjski sud, i na koje se upućuje žalitelj.

21. Državni odvjetnik i optuženik nisu u pravu kada se žale zbog odluke o kazni.

21.1. Odluka o kazni mora izražavati individualiziranu, zakonom predviđenu društvenu osudu zbog konkretnog krivičnog djela.

21.2. Određujući vrstu i mjeru kazne koju će primijeniti, sud mora uzeti u obzir okolnosti koje utječu da kazna po vrsti i mjeri bude lakša ili teža za počinitelja kaznenog djela, a osobito stupanj krivnje, pobude iz kojih je kazneno djelo počinjeno, jačinu ugrožavanja ili povrede kaznenim djelom zaštićenog dobra, okolnosti u kojima je kazneno djelo počinjeno, okolnosti u kojima je počinitelj živio prije počinjenja kaznenog djela i usklađenost njegovog ponašanja sa zakonima, okolnosti u kojima živi i njegovo ponašanje nakon počinjenja kaznenog djela, te ukupnost društvenih i osobnih uzroka koji su pridonijeli počinjenju konkretnog krivičnog djela.

21.3. S tim u svezi, prvostupanjski sud je optuženiku olakotnim cijenio protek vremena od počinjenja krivičnog djela, dok je otegotnim cijenio način počinjenja krivičnog djela zbog kojeg je proglašen krivim, nastale štetne posljedice kao i činjenicu ranije pravomoćne osuđivanosti zbog kaznenog djela protiv života i tijela.

21.4. Vrhovni sud Republike Hrvatske, kao drugostupanjski sud, suprotno žalbenim navodima i državnog odvjetnika i optuženika, nalazi da je prvostupanjski sud pravilno

utvrdio i ispravno ocijenio sve okolnosti relevantne za zakonitu odluku o vrsti i mjeri kazne.

21.5. Vodeći računa o općim pravilima izbora vrste i mjere kazne te o svrsi kažnjavanja, kaznom zatvora u trajanju sedam godina izrazit će se društvena osuda zbog počinjenog kaznenog djela, utjecati na počinitelja da ubuduće ne čini kaznena djela, te mu omogućiti ponovno uključivanje u društvo, ali utjecati i na sve ostale da ne čine krivična djela.

21.6. Upravo odmjerenom kaznom optimalno će se ispuniti zahtjevi kako generalne, tako i specijalne prevencije.

22. Drugostupanjski sud ispituje presudu u onom dijelu u kojem se pobija žalbom i iz osnove iz kojih se pobija.

23. Vrhovni sud Republike Hrvatske, kao drugostupanjski sud, ispitujući pobijanu presudu po službenoj dužnosti u skladu s čl. 476. st. 1. toč. 1. i 2. ZKP/08., nije našao da bi bila ostvarena ni bitna povreda odredaba kaznenog postupka niti povreda kaznenog zakona na štetu optuženika, a na koje povrede drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti.

24. Stoga je primjenom čl. 482. ZKP/08. trebalo odlučiti kao u izreci ove presude.

Zagreb, 2. prosinca 2021.

Predsjednica vijeća:
Ileana Vinja, v.r.